

## oponentura diplomové práce

Daniela Kožmínová, ateliér Malby II, AVU, 2020

Daniel a Loona prožívali nádherné prázdniny v prostoru co možná nejvzdálenějším od obydlených hvězd a pluli jen tak, pro svou radost. Jejich loď vypadala jako koule s podivuhodně jemným a lehkým solárním obalem v podobě plachty citlivé na hvězdný systém. Plachta se dala svinovat a rozvinovat dle libosti, takže když Daniel roztáhl plachtu na maximum a světlo se opíralo do velké plochy, loď se řítila kupředu šílenou rychlostí, ze které se Looně zatočila hlava. Závrat' pak oba přinutila, aby se k sobě přitiskli s pohledem upřeným do záhadných propastí. Pokud si naopak přáli pomalý let, plachtu zmenšili natolik, že se do lodě ve tvaru kuličky sotva vešli. Oba mladí lidé trávili celé hodiny v opojné nečinnosti ve svém zmenšeném vesmíru, šitém na míru jen a jen pro ně, a jedinou jejich starostí bylo opalování se v paprscích tří sluncí.

Najednou Loona procitla ze svého snu a zamračila se. Oslnil ji podivný záblesk, jakoby se od nějakého lesklého předmětu odrazil paprsek světla. Upozornila Daniela na podivný předmět plující v prostoru ve vzdálenosti, kterou ještě nemohli přesně určit. Daniel vzal dalekohled a Loona se mu opřela o rameno. „Je to něco malého, jakoby ze skla,“ řekl, zvažněl a upustil dalekohled, kterého se hned Loona chopila. „Je to láhev, miláčku. Vidím zátku. A uvnitř je něco bílého. Je to papír. Určitě je na něm něco napsáno.“ Loona oblékla skafandr, vylezla z lodi, jednou rukou se držela provazu a druhou podběráku na dlouhé násadě, aby do něj láhev chytla. Vrátila se na palubu s úlovkem a oba se roztřáslí netrpělivostí. Daniel rozbil kladivem láhev a uvězněný papír se rozmotal. Pak si lehl vedle své přítelkyně a začal číst.

*Odevzdávám tento rukopis prostoru náležící autorce diplomové práce, jejímu tvůrčímu kolektivu i pedagogickému vedení, jakož i širšímu akademickému publiku, dotýkaje se nedávného zážitku spojeného s cyklem maleb a asambláží, které jsou předmětem dnešního hodnocení a byla rozprostřena během jednoho odpoledne v zákoutích školního pozemku a ten se proměnil v dokonalou zahradu, jež se mi stala prostředkem k „umění vzpomínek“ na dobu studií i průvodcem při meditaci nad lidskými osudy včetně těch náhodně se objevujících za plotem, kde se i kolemjdoucí mohl nasytit a objevovat skryté významy jako v divadle obrazů působících na první dojem jako neumělé pokusy, vynořující se a zase mizející, nikdy nezůstávající v pozoru, abych je mohl alespoň krátce zažít nebo dokonce posoudit stupeň jejich evidentní nedokonalosti, jenž ve mne vyvolává pocity naprostého zmaru pramenící z pocitu, že jsem ničemu v tom ostrém denním světle neporozuměl nebo naopak v přehledném stínu poznával legendární rukopis pedagoga stojícího vedle mne ve stejně trapných rozpacích, což mne právem popouzelo a nutilo se dívat znova a nedovolilo, abych obrazům věnoval jen letmý odnikud nikam nenamířený pohled nebo přerušil společný pramínek zárodečných otázek a neurčitých odpovědí, ohledně možné podoby diplomové práce na AVU v roce 2020, která neusiluje o takzvanou kultivovanost, což sama autorka stvrzuje každým svým gestem, přesvědčující mne nakonec stále silněji o tom, že umění diplomové práce takové nejen může být, ale dokonce má být a jít za každou cenu proti všem.... Dál je rukopis nečitelný.*

*Michal Pěchouček volně podle románu Pierra Boulleho Planeta opic*

Doplňující otázka: Co by udělal Daniel a co by na rukopis řekla Loona?

Diplomovou práci hodnotím známkou velmi dobře